

נָעִים לְהַפִּיר, הַלֵּב.

לֵלֵב יֵשׁ תַּפְקִיד מְרָקְזִי בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם.

"לְעוֹרֵר אֶת הָאֱהָבָה כְּרֶשֶׁפִי אֲשֶׁ בְּחֻלְל הֵימְנִי שְׂבִלְבוֹ, לְדַבְּקָהּ בּוֹ בְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ מֵאֵהָבָה, שְׁזָהוּ עֵנִין הַמְּבֹאָר בְּקִרְיַת שְׁמַע דְּאוֹרֵיטָא..."
(לְקוּטִי אֲמָרִים תַּנְיָא פֶּרֶק י"ב)

כְּדִי לָקִים אֶת מִצְוֹת הַשֵּׁם בְּרָצוֹן וּבְשִׂמְחָה, אֲנַחְנוּ מְכַרְחִים אֶת הָרֶגֶשׁ שְׂבִלְבֵנו. בְּנוֹסָף, יֵשׁ מִצְוֹת יְסוּדִיּוֹת שֶׁתְּלוּיּוֹת רַק בְּלֵב. כְּמוֹ לְמַשֵּׁל אֶהְבַּת הַשֵּׁם וְיִרְאַת הַשֵּׁם.

בְּנִשְׁקֵי הַיּוֹם אֲנַחְנוּ מְקִינִים מִצְוֹת רַבּוֹת. אֶת חֻלְקוֹן אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים רַק כִּי אֲנַחְנוּ מְבִינִים שֶׁכָּךְ צָרִיךְ, וְאֶת חֻלְקוֹן אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים עִם רָצוֹן פְּנִינִי וְרָגֶשׁ חִם.

הַדְּבִירוֹ מְדַבֵּקת לֵב לִיד הַגִּשְׁפּוּטִים שֶׁבָּהֶם מְרָקְזִי הָרָצוֹן וְהָרֶגֶשׁ שְׂבִלְבֵנו:

אֶחָד הַחֲבָרִים בְּכֹתֶה נִרְאָה עָצוּב... אֲנִי מִמַּשׁ מִרְחִם עָלָיו. אֲנִשׁ לְדַבֵּר אִתּוֹ קֶצֶת, אֹדִי אוֹכֵל לַעֲזֹר לוֹ...

עוֹד לֹא לִמְדַתִּי הַיּוֹם אֶת שְׁעוֹרֵי הַחֲתוּמֵי הַיּוֹמִי. אֶלְמַד עֲכָשׁוֹ.

אֲבָא בִקֵּשׁ שְׂאֲסֹדֵר אֶת מִדְּפִי הַסְּפָרִים בְּחֹדֶר. מִתְחַשֵּׁק לִי לְהַפְתִּיעַ אוֹתוֹ וְלַעֲשׂוֹת אֶת זֶה מִקֵּדָם. זֶה יִשְׁמַח אוֹתוֹ.

הַגְּבֵרַת הַמְּבִנֶרֶת מַחֲזִיקָה בִּידֵה סֵל כְּבֵד. אֲנִשׁ לַעֲזֹר לָהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "וְהִזְרֵת פָּנֶי זָקוֹ".

אֶקַּח הַיּוֹם אֶת הַסְּדוֹר הַחֹדֶשׁ שְׁלִי לְבֵית הַכְּנֶסֶת. רִאִיתִי שֶׁסְּדוֹר חֹדֶשׁ מְעוֹרֵר בִּי חֶשֶׁק לְהַתְפַּלֵּל יוֹתֵר יָפֶה, בְּלִי לְהַתְעַסֵּק בְּשׁוּם דָּבָר בְּאַמְצֵעַ.

אֶחָד הַחֲבָרִים בְּכֹתֶה נִרְאָה עָצוּב... אֲנִי מִמַּשׁ מִרְחִם עָלָיו. אֲנִשׁ לְדַבֵּר אִתּוֹ קֶצֶת, אֹדִי אוֹכֵל לַעֲזֹר לוֹ...

עוֹד לֹא לִמְדַתִּי הַיּוֹם אֶת שְׁעוֹרֵי הַחֲתוּמֵי הַיּוֹמִי. אֶלְמַד עֲכָשׁוֹ.

אֲבָא בִקֵּשׁ שְׂאֲסֹדֵר אֶת מִדְּפִי הַסְּפָרִים בְּחֹדֶר. מִתְחַשֵּׁק לִי לְהַפְתִּיעַ אוֹתוֹ וְלַעֲשׂוֹת אֶת זֶה מִקֵּדָם. זֶה יִשְׁמַח אוֹתוֹ.

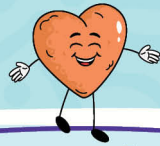
הַגְּבֵרַת הַמְּבִנֶרֶת מַחֲזִיקָה בִּידֵה סֵל כְּבֵד. אֲנִשׁ לַעֲזֹר לָהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "וְהִזְרֵת פָּנֶי זָקוֹ".

אֶקַּח הַיּוֹם אֶת הַסְּדוֹר הַחֹדֶשׁ שְׁלִי לְבֵית הַכְּנֶסֶת. רִאִיתִי שֶׁסְּדוֹר חֹדֶשׁ מְעוֹרֵר בִּי חֶשֶׁק לְהַתְפַּלֵּל יוֹתֵר יָפֶה, בְּלִי לְהַתְעַסֵּק בְּשׁוּם דָּבָר בְּאַמְצֵעַ.

ב ש

ו ת

אֲסַפּוּ אֶת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁלִּיד הַגִּשְׁפּוּטִים אוֹתָם בְּחֹרָתָם. מָה יֵצֵא לָכֶם?
אֵיךְ עוֹד תִּתְּאָרוּ אֶת תְּרוּמָתוֹ שֶׁל הַלֵּב לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם?

נָעִים לְהַפִּיר, הַלֵּב.

לֵלֵב יֵשׁ תַּפְקִיד מְרָקְזִי בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם.

"לְעוֹרֵר אֶת הָאֱהָבָה כְּרֶשֶׁפִי אֲשֶׁ בְּחֻלְל הֵימְנִי שְׂבִלְבוֹ, לְדַבְּקָהּ בּוֹ בְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ מֵאֵהָבָה, שְׁזָהוּ עֵנִין הַמְּבֹאָר בְּקִרְיַת שְׁמַע דְּאוֹרֵיטָא..."
(לְקוּטִי אֲמָרִים תַּנְיָא פֶּרֶק י"ב)

כְּדִי לָקִים אֶת מִצְוֹת הַשֵּׁם בְּרָצוֹן וּבְשִׂמְחָה, אֲנַחְנוּ מְכַרְחִים אֶת הָרֶגֶשׁ שְׂבִלְבֵנו. בְּנוֹסָף, יֵשׁ מִצְוֹת יְסוּדִיּוֹת שֶׁתְּלוּיּוֹת רַק בְּלֵב. כְּמוֹ לְמַשֵּׁל אֶהְבַּת הַשֵּׁם וְיִרְאַת הַשֵּׁם.

בְּנִשְׁקֵי הַיּוֹם אֲנַחְנוּ מְקִינִים מִצְוֹת רַבּוֹת. אֶת חֻלְקוֹן אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים רַק כִּי אֲנַחְנוּ מְבִינִים שֶׁכָּךְ צָרִיךְ, וְאֶת חֻלְקוֹן אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים עִם רָצוֹן פְּנִינִי וְרָגֶשׁ חִם.

הַדְּבִירוֹ מְדַבֵּקת לֵב לִיד הַגִּשְׁפּוּטִים שֶׁבָּהֶם מְרָקְזִי הָרָצוֹן וְהָרֶגֶשׁ שְׂבִלְבֵנו:

אֶחָד הַחֲבָרִים בְּכֹתֶה נִרְאָה עָצוּב... אֲנִי מִמַּשׁ מִרְחִם עָלָיו. אֲנִשׁ לְדַבֵּר אִתּוֹ קֶצֶת, אֹדִי אוֹכֵל לַעֲזֹר לוֹ...

עוֹד לֹא לִמְדַתִּי הַיּוֹם אֶת שְׁעוֹרֵי הַחֲתוּמֵי הַיּוֹמִי. אֶלְמַד עֲכָשׁוֹ.

אֲבָא בִקֵּשׁ שְׂאֲסֹדֵר אֶת מִדְּפִי הַסְּפָרִים בְּחֹדֶר. מִתְחַשֵּׁק לִי לְהַפְתִּיעַ אוֹתוֹ וְלַעֲשׂוֹת אֶת זֶה מִקֵּדָם. זֶה יִשְׁמַח אוֹתוֹ.

הַגְּבֵרַת הַמְּבִנֶרֶת מַחֲזִיקָה בִּידֵה סֵל כְּבֵד. אֲנִשׁ לַעֲזֹר לָהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "וְהִזְרֵת פָּנֶי זָקוֹ".

אֶקַּח הַיּוֹם אֶת הַסְּדוֹר הַחֹדֶשׁ שְׁלִי לְבֵית הַכְּנֶסֶת. רִאִיתִי שֶׁסְּדוֹר חֹדֶשׁ מְעוֹרֵר בִּי חֶשֶׁק לְהַתְפַּלֵּל יוֹתֵר יָפֶה, בְּלִי לְהַתְעַסֵּק בְּשׁוּם דָּבָר בְּאַמְצֵעַ.

אֶחָד הַחֲבָרִים בְּכֹתֶה נִרְאָה עָצוּב... אֲנִי מִמַּשׁ מִרְחִם עָלָיו. אֲנִשׁ לְדַבֵּר אִתּוֹ קֶצֶת, אֹדִי אוֹכֵל לַעֲזֹר לוֹ...

עוֹד לֹא לִמְדַתִּי הַיּוֹם אֶת שְׁעוֹרֵי הַחֲתוּמֵי הַיּוֹמִי. אֶלְמַד עֲכָשׁוֹ.

אֲבָא בִקֵּשׁ שְׂאֲסֹדֵר אֶת מִדְּפִי הַסְּפָרִים בְּחֹדֶר. מִתְחַשֵּׁק לִי לְהַפְתִּיעַ אוֹתוֹ וְלַעֲשׂוֹת אֶת זֶה מִקֵּדָם. זֶה יִשְׁמַח אוֹתוֹ.

הַגְּבֵרַת הַמְּבִנֶרֶת מַחֲזִיקָה בִּידֵה סֵל כְּבֵד. אֲנִשׁ לַעֲזֹר לָהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "וְהִזְרֵת פָּנֶי זָקוֹ".

אֶקַּח הַיּוֹם אֶת הַסְּדוֹר הַחֹדֶשׁ שְׁלִי לְבֵית הַכְּנֶסֶת. רִאִיתִי שֶׁסְּדוֹר חֹדֶשׁ מְעוֹרֵר בִּי חֶשֶׁק לְהַתְפַּלֵּל יוֹתֵר יָפֶה, בְּלִי לְהַתְעַסֵּק בְּשׁוּם דָּבָר בְּאַמְצֵעַ.

ב ש

ו ת

אֲסַפּוּ אֶת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁלִּיד הַגִּשְׁפּוּטִים אוֹתָם בְּחֹרָתָם. מָה יֵצֵא לָכֶם?
אֵיךְ עוֹד תִּתְּאָרוּ אֶת תְּרוּמָתוֹ שֶׁל הַלֵּב לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם?

הַמַּטְבְּעוֹת הַנוֹצְצִים

אדם אמיד ומכבד היה ר' גבריאל, אולם לילדים לא זכה. כאשר הפך לחסיד של אדמו"ר הזקן, סבל רדיפות מממשפחתו וחבריו ששקעו על כה, ומצבו הכלכלי הלך והתדרדר.

באחד מבקוריו אצל האדמו"ר הזקן, בקש ממנו הרבי לתת סכום גדול למצות פדיון שבויים. חזר ר' גבריאל מדאג לביתו וספר לאשתו בצער כי הוא אינו יודע כיצד להשיג את הסכום, כעת כשכבר אינו אמיד כבעבר.

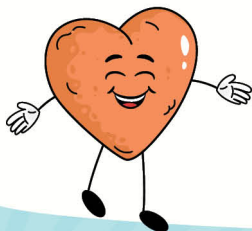
"מדוע הנך דואג?" שאלה אשתו, "הרי הרבי למדנו לבטח בהשם ולהיות בשמחה". מהרה האשה, מכרה כמה מתכשיטיה היקרים, ואז חשבה: "כדאי שהנתינה תהיה שלמה, מכל הלב". מה עשתה? לקחה חל ושפטה בעזרתו את המטבעות עד שהבריקו ונצצו. אז מסרה את כל הכסף לבעלה.

בינתיים נפלה עליהם צרה חדשה. קרוביו העלילו עליו לשלטונות והוא עמד בפני משפט חמור. החליט ר' גבריאל לנסע מיד לרבי, לתת לו את כסף הצדקה ולקבל את ברכתו. מיד כשנכנס ליחידות, הניח ר' גבריאל את צרור הכסף על השלחן. הרבי קבלו בברכה ופתח את הצרור. לתדהמת ר' גבריאל, נשפכו מתוכו מטבעות נוצצים ומבריקים, כאלו התכו בזה הרגע.

"מנין לך הכסף?" שאל הרבי. ספר ר' גבריאל כיצד מכרה אשתו את תכשיטיה וזרזה אותו לקיים את המצוה בשמחה. שמע זאת הרבי והכריז: "בטל הדין. הקדוש ברוך הוא יתן ויחזר ויתן, לך ולאשתך, בנים ובנות ואריכות ימים לראות דורות ישרים ומברכים. יתן לך השם הצלחה בכל אשר תפנה, עשר ונשיאת חן בעיני כל רואיך".

כעבר שנה לא היה קץ לשמחתם של ר' גבריאל ואשתו, אשר זכו לחבק את בנם בכורם.

לֹאֲדִים וְאִישׁוּאִים

המצוה שקנימתי היום בשמחה ובחיות היא:

ספרתי בבית את הספור על המטבעות הנוצצים.

שמי: _____ כתיבה: _____

הַמַּטְבְּעוֹת הַנוֹצְצִים

אדם אמיד ומכבד היה ר' גבריאל, אולם לילדים לא זכה. כאשר הפך לחסיד של אדמו"ר הזקן, סבל רדיפות מממשפחתו וחבריו ששקעו על כה, ומצבו הכלכלי הלך והתדרדר.

באחד מבקוריו אצל האדמו"ר הזקן, בקש ממנו הרבי לתת סכום גדול למצות פדיון שבויים. חזר ר' גבריאל מדאג לביתו וספר לאשתו בצער כי הוא אינו יודע כיצד להשיג את הסכום, כעת כשכבר אינו אמיד כבעבר.

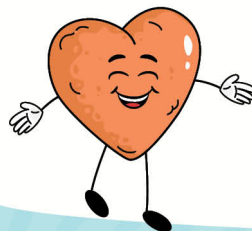
"מדוע הנך דואג?" שאלה אשתו, "הרי הרבי למדנו לבטח בהשם ולהיות בשמחה". מהרה האשה, מכרה כמה מתכשיטיה היקרים, ואז חשבה: "כדאי שהנתינה תהיה שלמה, מכל הלב". מה עשתה? לקחה חל ושפטה בעזרתו את המטבעות עד שהבריקו ונצצו. אז מסרה את כל הכסף לבעלה.

בינתיים נפלה עליהם צרה חדשה. קרוביו העלילו עליו לשלטונות והוא עמד בפני משפט חמור. החליט ר' גבריאל לנסע מיד לרבי, לתת לו את כסף הצדקה ולקבל את ברכתו. מיד כשנכנס ליחידות, הניח ר' גבריאל את צרור הכסף על השלחן. הרבי קבלו בברכה ופתח את הצרור. לתדהמת ר' גבריאל, נשפכו מתוכו מטבעות נוצצים ומבריקים, כאלו התכו בזה הרגע.

"מנין לך הכסף?" שאל הרבי. ספר ר' גבריאל כיצד מכרה אשתו את תכשיטיה וזרזה אותו לקיים את המצוה בשמחה. שמע זאת הרבי והכריז: "בטל הדין. הקדוש ברוך הוא יתן ויחזר ויתן, לך ולאשתך, בנים ובנות ואריכות ימים לראות דורות ישרים ומברכים. יתן לך השם הצלחה בכל אשר תפנה, עשר ונשיאת חן בעיני כל רואיך".

כעבר שנה לא היה קץ לשמחתם של ר' גבריאל ואשתו, אשר זכו לחבק את בנם בכורם.

לֹאֲדִים וְאִישׁוּאִים

המצוה שקנימתי היום בשמחה ובחיות היא:

ספרתי בבית את הספור על המטבעות הנוצצים.

שמי: _____ כתיבה: _____